

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

4 IULIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 27 (908) † ANUL 18

CREȘTINISMUL ROMÂNESC

În Duminica Sfinților Romani, ne aducem aminte de cei ce au predicat Evanghelia lui Hristos pe pământul țării noastre, începând cu Sfântul Apostol Andrei, cel dintâi chemat la apostolie. Pe temelia predicii Sfântului Apostol Andrei și a ucenicilor săi în sud-estul țării noastre, s-a răspândit creștinismul la străromâni și români, astfel încât poporul român s-a format și s-a creștinat lent, dar profund. Poporul român nu a fost creștinat într-un anumit an, la comanda cneazului, regelui sau împăratului, cum a fost cazul la unele popoare vecine, ci creștinarea romanilor s-a făcut de jos în sus, începând cu oamenii simpli și cu soldații creștini din legiunile romane veniți în Dacia, iar apoi prin lucrarea unor misionari creștini, în special răsăriteni vorbitori de limbă greacă și latină. Creștinismul primit și cultivat de români, s-a dovedit în timp îndelungat a fi un creștinism cu rădăcini adânci în sufletul poporului român, întrucât a rezistat în timpul invaziilor popoarelor migratoare ca: goții, hunii, gepizii, avarii, slavii, bulgarii, pecenegii, cumanii, tătarii și turcii, astfel încât a rămas același creștinism ortodox latin răsăritean al țării noastre și după invaziile popoarelor migratoare

necreștine. Iar prin sfinții noștri străromâni și romani, cunoscuți și necunoscuți pe nume, Crucea lui Hristos Cel Răstignit și Înviat a devenit lumina botezului și vieții poporului roman. Faptul că

românii, de limbă latină și credință ortodoxă răsăriteană, nu despart Crucea de Înviere, îi ajută să fie, în același timp, un popor jertfelnic și iubitor de înviere, răbdător în suferință și purtător de speranță. Credința poporului român creștinat, născută și cultivată prin predica Sfântului Apostol Andrei și prin lucrarea misionarilor creștini, vorbitori de limbă greacă și latină, a rodit duhovnicește de-a lungul a două milenii în cultura română creștină, dar mai ales în mulțimea sfinților martiri, a sfinților cuvioși din mănăstiri, schituri și sihăstrie, în mulțimea sfinților ierarhi păstori de eparhii, a domnitorilor sfinți apărători ai patriei și ai credinței, în mulțimea preoților, precum și în mulțimea sfinților mireni cunoscuți și necunoscuți pe nume, care au postit mult și s-au rugat constant, au mărturisit credința în vremuri grele, au construit biserici și mănăstiri, au născut, crescut și educat copii în iubirea lui Hristos și în iubirea de Biserică și Neam. Astăzi, prin sfinții români, poporul nostru are mai mulți mijlocitori și rugători pentru el în fața Preasfintei Treimi, ca el să-și păstreze credința ortodoxă, să transmită generațiilor tinere adevărata credință, singura prin care primim mântuirea, să-și înalțe demnitatea sa ca neam purtător de Cruce și Înviere în istorie, pentru a se bucura de slava Împărăției cerurilor. Amin

SOLUȚIA PERSONALĂ

Unii sunt bogați, iar alții săraci, unii sunt sănătoși, iar alții bolnavi, unii inteligenți, iar pentru alții gândirea este un efort dificil. Lumea, chiar la o privire grăbită, este un spectacol al diversității confuze, un mozaic al inechității pe toate planurile. Egalitatea este un artificiu, o iluzie nivelatoare, de cele mai multe ori. Realitatea, în schimb, este ineluctabilă și foarte greu de sistematizat. Dificultatea aceasta este general umană, nu trebuie să aparții unui timp ori unei culturi pentru a te confrunta cu ea. Ce este de făcut în fața unui peisaj atât de complex? Probabil că o primă încercare ar putea fi aceea de a nivela totul dintr-o singură mișcare. Să anulăm diferențele și inechitățile, de dragul egalității; să ștergem sub pretext ideologic deosebiri legitime, firești. Dar cum să îndreptăm lumea? Dacă am netezi munții, păsările nu ar mai avea sălaş. Dacă am seca râurile și lacurile și le-am astupa, peștii nu ar mai avea unde să se adăpostească. Dacă am alunga conducătorii, poporul ar încerca la nesfârșit să deslușească ce este bine și ce este rău. În lume așadar este o diversitate legitimă și o inechitate, deși dureroasă, totuși rodnică și cu sens. Există multă tensiune, dar orice intervenție uniformizantă are consecințe de neprevăzut. Mai mult decât atât, tocmai adversitățile, integrate adecvat, pot fi o sursă semnificativă pentru dezvoltare. Totuși, reflecția asupra nedreptăților lumii, deși cât se poate de firească, o mișcare naturală a minții în fața provocărilor de toate tipurile, este sortită eșecului în cele mai multe dintre cazuri. Sfântul Antonie cel Mare își duce gândurile acestea înaintea lui Dumnezeu, pe care îl întrebă direct: „Doamne, cum unii mor după o viață atât de scurtă, în vreme ce alții ajung la adânci bătrâneți? De ce unii sunt săraci, iar alții bogați? Cum nelegiuții se îmbogățesc, iar cei drepti sărăcesc?”. Ascetul retras în adâncul deșertului simte nedreptatea funciară a lumii și se revoltă. O duce înaintea Domnului, care însă nu îi oferă un răspuns în parametrii în care întrebarea era pusă și probabil că era vizat răspunsul. Toată discuția se mută pe un alt nivel: de pe planul general pe cel particular, personal: „Antonie, ai grijă de ale tale! Acestea sunt judecățile lui Dumnezeu și nu îți ajută cu nimic să le cunoști!”. Există un rost care se ascunde în spatele a ceea ce pare a fi nedrept. Că ceea ce ar putea să pară o soluție, dacă este pusă în aplicare, nu va avea rezultatele așteptate. Patericul însă spune cu totul altceva. Singurele răspunsuri posibile sunt cele personale. Acesta este efortul care merită făcut mereu și cu toată concentrarea. Abia atunci când îți vezi de ale tale, când punctual te întrebi care este rostul tău în lume, atunci Dumnezeu ți-l descoperă. Primește nedreptatea ca pe o mare binecuvântare, pentru că din aceasta îți dobândești cununa cerească. Însă nu urmări anume să te nedreptățească, pentru că asta ascunde o răutate politicoasă.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: În ce fel încalcăm datoria cinstirii aproapelui?

Răspuns: 1. Prin curiozitate, adică prin pofta de a afla purtarea și slăbiciunile aproapelui, nu pentru că avem conștiința sau dispoziția să-l îndreptăm, ci din dorința și patima nemărturisită.

2. Prin bănuielile pentru intențiile rele ale aproapelui, prin îndoiala față de cinstea lui și prin interpretarea negativă chiar și a cuvintelor sau lucrărilor lui bine intenționate.

3. Prin osândirea aproapelui, în special când aceasta se sprijină pe simple bănuieli sau indicii fără fond, pentru săvârșirea vreunei greșeli.

4. Prin bârfă, adică prin osândirea mincinoasă a aproapelui.

5. Prin descoperire fără pricină serioasă, din dușmănie sau neînfrânare a limbii, a păcatelor ascunse și a neputințelor aproapelui, cu toate că acela poate că s-a pocăit și s-a îndreptat din inimă.

Întrebare: Care sunt urmările rugăciunii?

Răspuns: Minunate sunt urmările rugăciunii! Nu există om care să nu fie ascultat de Dumnezeu, dacă se roagă cu credință și nădejde în Acesta, cu statornicie și inimă curată. Și nu este cerere către Domnul care să nu fie împlinită, afară dacă vine în contradicție cu bunătatea Lui, cu înțelepciunea sau cu folosul sufletului omului care se roagă. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu a mărturisit: „Toate câte veți cere în rugăciune cu credință, le veți primi” (Matei 21, 22). Deci, rugăciunea pe toate le izbăndește, îndepărtează mânia cea cu dreptate a lui Dumnezeu, venită asupra oamenilor fărădelege, sau chiar și asupra popoarelor întregi (Ieșire 32, 11-14), izbăvește de păcate (Iacov 5,15), curățește inima de patimi, luminează mintea și dăruiește omului harul Sfântului Duh, vindecă pe cei bolnavi, înviază pe cei morți, stăpânește chiar și firea, oprind sau aducând ploaia, așa cum a făcut proorocul Ilie (3 Regi 17; 18), scoțând apa din piatră și deschizând calea prin mare, așa cum a făcut Moise (Ieșire 17; 14), despărțind în două râul Iordan, așa cum a făcut Elisei (4 Regi 2, 14), oprind soarele, așa cum a făcut Isus al lui Navi (10, 12-13) și aducându-l înapoi, așa cum a făcut Isaia (4 Regi 20,11).

Întrebare: La ce ne ajută virtutea?

Răspuns: Virtutea ne ajută la împlinirea scopului existenței noastre, adică la unirea noastră cu Dumnezeu. Nu este cu putință ca Dumnezeu, Cel fără de păcat, Virtutea desăvârșită și Binele cel mai înalt, să Se unească cu sufletul care lucrează în păcat și cu cauza lui, diavolul. Deci, prin virtute, care nu este nimic altceva decât împlinirea legii dumnezeiești, biruim păcatul, îl îndepărtăm pe diavol, ne asemănăm cu Dumnezeu și ne învrednicim să ne unim cu El.

Întrebare: Cum trebuie să fie înfățișarea creștinului?

Răspuns: Prin înfățișarea lui cea dinafară, creștinul trebuie să exprime frumusețea lui sufletească, smerenia, simplitatea, reținerea, dar și sensibilitatea neprefăcută. Prin înfățișarea și comportarea lui, trebuie să fie pildă pentru alții, o predică fără cuvinte a virtuții și a evlaviei: „Așa să strălucească lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre cele bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri”. (v. u.)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Miercuri 7 iulie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 9 iulie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 10 iulie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 11 iulie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Ateul și ursul

Un ateu se plimba prin pădure minunându-se de frumusețile naturii: „Ce copaci impresionanți! Ce râuri cristaline! Ce animale frumoase!” La un moment dat, în timp ce se relaxa, omul aude în spatele lui zgomote ciudate. Când se întoarce vede un urs ca-n povești: mare, frumos, sănătos și cu poftă de mâncare. Îngrozit, ateu l-a fugă, însă ursul avea condiție fizică, așa că îl urmează conștiincios... Omul era atât de îngrozit, încât la un moment dat se împiedică și căzu. Ursul îl apucase deja de un picior așa că omul, paralizat de frică, răcnește: „Doamneeee!!!” În clipa următoare, timpul se opri, ursul îngheță în poziția în care se afla, pădurea rămase neclintită și o lumină se revărsă din cer. Ateul, șocat, auzi o voce: „Mi-ai negat existența toată viața, le-ai explicat și altora că sunt un mit, ai pus toată creația Mea pe seama întâmplării cosmice... vrei acum să te salvez? Pot eu să te consider credincios cu adevărat?” Ateul se uita fix în lumină și răspunse: „Aș fi ipocrit să îți cer brusc să mă consideri credincios, dar poate ai reuși într-un fel să faci ca ursul să devină creștin?” „Foarte bine” - răspunse vocea. Lumina dispăru, zgomotul pădurii reveni și ursul îl eliberă din ghearele sale.

Pomul roditor

Un om credincios fiind asuprit de necredincioși, a mers într-o zi la duhovnicul său și i-a zis: „Ce au cu mine, părinte, de nu mă lasă în pace?”. Părintele, un om bătrân și plin de înțelepciune, l-a dus în grădină. Acolo se aflau și pomi roditori și alții neroditori. „Iată fiul meu, ai aici pilda vieții. Crezi tu oare că aruncă cineva cu pietre în pomii aceștia cari au numai frunze? Nu fiule, oamenii aruncă cu pietre numai în pomii cu roade. Fii vesel că te asupresc oamenii, căci asemeni pomului cu roade ești”. De atunci, omul acela nu s-a mai văitat de asupririle semenilor.

Era numai aur

În țările răsăritului, doi călători rătăcind în pustiu deșertului ajunseseră în primejdia de a muri de foame și de sete. Deodată, în zare se ivește un palmier, iar lângă el urmele unor foști popositori pe aci. O traistă plină cu ceva rămăsese aci. O desfăcură repede în nădejdea că află în ea ceva hrană. Dar, vai, în ea era numai aur, iar aurul nu le putea ajuta. Au murit lângă el. Așa se întâmplă și în pustiu acestei lumi. Lumea aceasta nu are nici o hrană pentru suflet. E un deșert mare fără apă și fără pâine sufletească. Vai, câte suflete mor de foame și de sete lângă bogățiile și averile trecătoare.

